

An aerial photograph of a region, likely in the Balkans, with a white outline tracing a specific area. The background is dark, and the white lines represent the geographical boundaries of the region. The text is overlaid on the map.

Ivan Stadtrucker

ŠARLIKA

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Ivan Stadtrucker

ŠABLICA

(Príbeh muža prezývaného
Inseminátor)

Copyright ©Ivan Stadtrucker, 2012
Cover design © Svetlana Justiniánová
© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov

© Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Realizované s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR

Ivan Stadtrucker: Šablica (Príbeh muža prezývaného Inseminátor)
Jazyková redaktorka: Božena Rolková
Sadzba: Hana Fašungová, www.vasgrafik.sk
Tlač: P+M Turany

ISBN: 978 - 80 - 8061 - 627 - 4

Čitateľa prosím, aby text čítal pozorne; možno sa mu podarí objaviť ten moment (tú situáciu), v ktorom bolo o mojej smrti rozhodnuté, pretože ja som naň neprišiel. Keby sa mu to podarilo, rád by som ho pozval na kávu a na drink a bol by som mu neskonale vďačný, ak by mi svoje zistenie prezradil. Keby taká možnosť existovala, ale neexistuje!

Hanke, Saške, Majke
– na pripomenutie času, do ktorého sa narodili –
napísal som tento román.

PRVÝ ZOŠIT

Začiatok konca

Toto sú zápisky mŕtveho človeka.

Kým žijem, tento rukopis sa nesmie dostať nikomu do rúk. Ak sa dostane, znamená to, že je už po mne. Že som sa zmárnil. Alebo, čo je pravdepodobnejšie, že ma odrovnali – pre tento prípad spisujem svoje pamäti a zošit ukrývam na bezpečnom mieste. Vie o ňom len jedna osoba.*

V zošite je všetko, čo bolo podstatné pre môj spôsob existencie a čitateľ sám bude môcť posúdiť, či môj osud je dôsledok mojej vlastnej hlúposti a neschopnosti, alebo či som obeťou vonkajších okolností.

K samotným zápisom iba toľko, že ich píšem po pamäti a že chronologický sled udalostí nemusí byť kalendárovo presný. Môže sa stať (najmä pri simultánných udalostiach sa to stáva), že sa niekedy následok javí ako príčina, alebo naopak.

Keď som sa nečakane vzdialil do zámoria, naše médiá, hlavne televízia a bulvárne noviny, vykydali na mňa kopu nepravdivého a nepodloženého hnoja, ktorým úmyselne zakrývali alebo očisťovali ozajstných darebákov. Nie som a ani som nebol veľkochovateľom bielych koní ani chovateľom tigrov! Nepošpinil som si ruky nijakými smrťami ani privatizačnými projektmi. Nijaké bankovky som nekolkoval, nijaký podnik som nevytuneloval. Na mne sa nik ani po mojej smrti nebude odbavovať! Takúto rozkoš strážnym psom demokracie (za ktorých sa naši novinári pokladajú) nedožičím!

Čítaním týchto riadkov mali by si tí, ktorí ich budú čítať (moji priatelia, moji nepriatelia a tí, čo ma aspoň z videnia poznali) ujasniť, kvôli čomu som niektoré veci urobil a najmä, prečo som niektoré veci neurobil, hoci som ich urobiť mohol alebo urobiť mal.

Pán profesor Ďurovič, ktorého som si zo všetkých pedagógov cenil najviac, mi pred časom povedal, že v živote som trpel zato, že som pre ľudí nebol čitateľný, že sa vo mne nevedeli vyznať.

Už budem čitateľný!

Už sa vo mne vyznajú?

Rukou píšem pre istotu, aby každý cudzí zásah do môjho textu (pridávanie alebo vynechávanie slov) bol okamžite viditeľný. Písať do počítača bolo by pre mňa oveľa pohodlnejšie, ale nemal by som túto záruku.

Po návrate zo Spojených štátov ubytoval som sa v hoteli Luxor a znova som si vybral rohový izbu na najvyššom poschodí. Opäť zízam dolu na parkovisko a tam ďalej na Hron, na železničnú stanicu a na autobusovú stanicu, ktorá je poniže. Ubytovanie v hoteli si predbežne môžem dovoliť a mám za čo jesť aj piť (na čo mi príde chuť). Nevieť však, dokedy budem (môcť) pokračovať vo svojom písaní.

Písaním trávim väčšinu dní.

**Text je presným prepisom rukopisného textu, ktorý som našla ukrytý na dohodnutom mieste v apartmáne Ing. N. N. Do pôvodného textu, pre lepšiu čitateľnosť, vložila som medzitičky. A zámerne som zmenila mená osôb, ako aj názvy inštitúcií, obcí a miest – viedli ma k tomu dobré dôvody. Inak text je pôvodný, nevynechala som z neho ani tie pasáže, s obsahom ktorých hlboko nesúhlasím. (J. G.)*

Nevieť, čo ma čaká

Nepokladám za tragédiu, ak môj text ostane nedopísaný, lebo mi niekto siahol na život. Nebesia len prosím, aby ma to nebolelo. Keď sa to tak vezme, skončiť so svojím životom bol som rozhodnutý už dávno, a iba, ako sa hovorí, božská moc mi v tom zabránila.

Som vyhorený ako palivový článok v atómovom reaktore. Takto hovorievajú manažéri, ktorých na smrť uštválo privysoké tempo ich života. Môj prípad to však nie je. Ja meliem naprázdno. A z posledného.

Mňa odrovnalo moje životné prostredie. Spôsob života v ňom. A či bol priveľmi nízky a podlý? Možno bol.

No nech je súčasný život akokoľvek zamotaný, isté je len jedno: nebol som vstave sa prispôbiť. Ja viem – zákon prírody platí univerzálne: jedinec, ktorý sa nevie adaptovať na prostredie, v ktorom žije, musí skapať.

Ak dakto, v tom, čo tu napíšem, uvidí príbeh muža, ktorý nenor-

málne ľúbil svoju dcéru, nemôžem mu v tom zabrániť – nech si vidí, čo chce!

De facto nešlo iba o ňu. Tí, čo ma trochu bližšie poznajú, počuli ma často sa pýtať: čo za skurvený život to žijeme?

Keď sa to tak vezme, nemusel by som teraz nikomu nič vysvetľovať. Ale ja just chcem! Chcem zo života odísť s čistým štítom a sám pred sebou (predtým) sa chcem očistiť!

Nemusel som mať takéto problémy. Všetko by bolo teraz inak a, vlastne, nič by už nebolo, nebyť tej mladej učiteľky, čo mi vošla do cesty! Ona je všetkému na vine. Bez nej ešte sekundu podržím nohu na plyne, zapriem sa do volantu a – zbohom ostávajúce! O pár minút náhodní okoloidúci môžu zavolať záchranárom, nech nás prídu zoškrabovať zo zvodidiel.

Sandra si to uvedomovala.

– Chceš, aby sme sa zabili?! – jačala v tej ostrej zákrute poníže Strečna.

– Chcem! – povedal som nazúrený.

– Niéééé! – v predsmrtnej úzkosti vrieskala ako zmyslov zbavená.

Jej hrdelný škrek na mňa neúčinkoval. Felícia akcelerovala a bolo mi jedno, že vzadu spí Betka.

To bolo vtedy.

Teraz, keď bilancujem svoj život, mrzí ma najviac, že som už vtedy zlyhal – vo vzťahu k Betke.

Zošalel som.

Niekedy sa to stáva a človeku je jedno, či seba alebo toho druhého prizabije, zahrdúsi alebo znásilní.

A pritom!

A pritom Betka bola a ostala pre mňa najvyššia hodnota, prisahám, nič cennejšie v mojom živote neexistovalo a neexistuje. Oko, ľadvinu ba aj srdce na transplantáciu by som môjmu dievčatku hocikedy, ešte aj teraz hneď, daroval.

Zachránila ju tá mladá učiteľka. Nielen Betku, pravdaže; postavila sa, tak učiteľsky samozrejme, naprostred cesty a s terčíkom v ruke zablokovala premávku a všetkých troch nás odsúdila na doživotie.

Stiahol som späť nohu z plynu a dupol na brzdu.

V poslednom momente som zastal. Na vozovke ostali po mne čierne pásy a popred karosériu mi prechádzali detváky. Dve dievčatká mi zakývali na pozdrav a jeden chalan mi vyplazil jazyk. Pomaly som prichádzal k rozumu a už som sa nechcel zabiť.

– Ešte že tak, – povedala po pár kilometroch normálnej jazdy Sandra. – Mohol si nás zahlušiť!

– O tom nepochybuj, ak sa budeš snažiť, raz sa mi to určite podarí! – odvrkol som jej.

V ten večer Betka cvičila na klavíri, Sandra prichystala na večeru lečo s klobáskou a ja som d'akoval Bohu, že sme sa domov vrátili celí a zdraví. Všetci traja. A potom, potom na konci bezsennej noci, už sa rozvidnievalo, som si zaumienil, že už nikdy, nech si Sandra robí čo chce, sa už nepokúsim pripraviť ju o život. Ani ju, ani Betku.

Aj keď si moje baby budú žiť, ako sa im zachce, na ich životy nemám nárok!

Duch Svätý ma osvietil, že som dospel k tomuto poznaniu. Naostatok, deje sa niečo až také svetaborné? Nijaký pankhart, pardon, nijaké cudzoložníatko, na svet, teda do mojej rodiny zatiaľ nepríde. Od Sandrinej drážďanskej aféry sa dištancujem a Sandra nech sa za to, že pogebrila naše manželstvo, kajá pred Bohom.

Deti vždy potrebujú oboch rodičov. A Betka dvojnásobne. Potrebovala otca, ktorý dokáže vygumovať, vymizíkovať vývrtky jej matky, aby sa ona, ešte mladá a hlúpa, nedala na jej zahýbacie cesty.

A ja si svoj život dožijem podľa vlastných predstáv – opakoval som si sám pre seba neustále – a ukončím ho v súlade so sebou.

Predpokladal som, že dáka chápvavá baba sa nájde a keby aj nie, čo už! Nezbláznim sa preto, budem existovať s dobrým pocitom, že som pre Betku urobil maximum. Že som nežil zbytočne, že som v ťažkých skúškach nezlyhal. Teda, možno nezlyhal, hovorím si dnes – s výnimkou toho nešťastného núdzového pristátia v Prahe.

Nemám ani najmenšiu chuť rozpisovať sa o tom.

Naostatok, písanie mi neprináša úľavu. A ak o niečom vôbec píšem. tak len kvôli vám, priatelia (lebo si myslím, že zopár mi vás ešte zostalo). Nezaslúžim si, keď na Peťu Šablicu príde reč, aby ste

spomínali na jedného asociála – na väčšieho, než som v skutočnosti bol!

Mimochodom, iste si budete všímať môj rukopis. Nepripisujte veľký význam tomu, že je roztrasený a miestami sa mení. Rukou som už dávno nepísal a aj udalosti posledných dní ma oslabili.

Pochybujem, že o mojom prvom pokuse o samovraždu niekto z vás vie, ale o tom, ako a prečo som odpochodoval na druhý svet, budú na betón hneď vedieť všetci a všetko. A hlavne – každý svoje!

Predpokladám, že aspoň dvaja z vás, ktorých som teraz, po návrate spoza mora, stretol, pobadali, že so mnou niečo nie je v poriadku. A bodaj by bolo, keď som úplne na dne. Ja, ten silný človek, ktorý nikdy neplakal a nemal strach.

Pridlho som existoval za hranicami svojich ľudských možností. Nepoznám nikoho, kto by na mojom mieste dokázal to, čo ja!

Čo konkrétne?

Aby bol tolerantnejší ako ja!

Viem, že pre niektorých kamošov to boli idiotiny, čo som robil. Boli! Život ma k nim donútil a ja, postupom času, som si zvykol na svoju chorobnú chápavosť.

Dnes mi je jasné, že to bola empatia patologická, no ja som ju vtedy pokladal za jediné východisko! Preto mi moja uznanlivosť nepripadala nenormálna. Bolo by teraz úbohé a smiešne odo mňa, keby som začal perliť frázy akože: „ja som svoju manželku mal rád!“, alebo: „Manforda som si vážil ako svojho najlepšieho priateľa“.

Ale je to fakt.

Sprvu (keď mi došlo, aký život moja manželka v skutočnosti vedie) som si, ja úbohý blázon, vyčítal, že chyba je vo mne, že ako chlap nedokážem svoju manželku uspokojiť. S takýmto pomyslením som sa ťažko zmieroval, veď milovať sa so mnou Sandru bavilo a keď bola doma pohodová atmosféra, milovali sme sa neraz aj tri-štyri razy za noc!

Ale potom, potom odrazu nepotrebovali sme už vôbec byť v posteli – teda my dvaja spolu.

A pritom, nebola v tom nijaká logika – nebol som na Sandru hulvát, nechodil som domov opitý, nenadával som jej, hrubo som

s ňou nezaobchádzal, a po celé roky som ju s nijakou cudzou ženou nepodvádzať.

Cha, pokladal som sa za chybného, až kým som sa nevyspal s viacerými babami. Tie ma nezávisle od seba ubezpečovali, že boli so mnou spokojné, že ako chlap v posteli som O.K.

Ešte aj v Amerike som analyzoval svoje skutky a rozhodnutia. Na Aljaške som mal more času. Hodiny a hodiny som sa prehrabával v brlohu svojich zatuchnutých spomienok. Z každej strany som obracal svoje konanie, ale na nijakú chybu, na nič protirečivé alebo nelogické som vo svojich skutkoch nenarazil. Naopak, zakaždým som dospel iba do slepej uličky: raz darmo, keby som sa v rovnakej situácii (v rámci manželskej krízy) ocitol znova, konal by som rovnako. A keby som aj nekonal, Alexia by sa mi bola skurvila tak či tak! Márna sláva.

Nijaký iný poznatok mi moje sebatrýznenie neprinieslo.

Ani v tejto chvíli, keď som už ďaleko od Polárneho kruhu – a keď Sandra nie je už medzi živými – nech robím, čo robím, nie som vstave pripustiť, že by sa jedna podradná diskotéka mohla stať niekomu osudnou.

Osudnou tak ako mne.

Diskoples

Bolo už neskoro po polnoci, keď sa vo Věčku skončila májová diskotéka, pre ktorú na plagátoch vymysleli honosný názov diskoples. Nebolo to nič extra, obyčajná diskotéka ako mnohé iné sobotňajšie diskotéky predtým. Babám z VŠMU, ktoré sedeli s nami pri jednom stole, sme sľúbili, že ich odprevadíme domov, ak ostanú do konca.

Mne pripadla tá, čo ju oslovovali Sášena alebo Sandra. Na kuse mali sme spoločnú cestu.

Noc bola teplá, vlahá a bolo mi jedno, či prepochodujem kilometer navyše.

Zhovárali sme sa o všetkom a o ničom; o škole, o tom, kam kto pôjde na prázdninovú prax a čo by sme chceli robiť po skončení vysokej.

Sandra bola študentka dramaturgie, na škole rozoberali Ten-

nessee Williamsa a Sandra sa nadchýnala Električkou do stanice Túžba. Nechcela mi veriť, že stanica Desire v skutočnosti existovala. Ja som v tom čase študoval literatúru a viac som uznával Sklenený zverinec. Do rána sme mali o čom hovoriť.

Myšlienkami zaborení do Ameriky v časoch hospodárskej krízy stúpali sme hore Palisádami a skôr než sme zabočili do úzkej uličky, čo pomedzi záhrady vedie rovno k študentskému internátu, navrhol som jej, aby sme sa ešte nachvíľu pozreli zhora na Bratislavu.

– Často, keď si idem večer zabehať do Horského parku, dám si poklusom schody hore k pamätníku. Odtiaľ, z hornej plošiny, zížam na Bratislavu. Bratislava v noci je oveľa krajšia ako vo dne.

Sašena nebola proti. Vyšli sme hore a postáli chvíľu pri múriku.

Do noci žiarili svetelné ružence, rozvešané nad Malinovského ulicou i tie vyššie, ktoré ako girlandy boli naťahané vľavo, smerom na Kolibu. Vpravo sa svietiace zrnká piesku rozsýpali smerom na Vajnory, Ivánku a Šamorín. Tam ďalej hasli, zanikali v tme a možno aj v ľahkom opare hmly.

Noc bola bezmesačná a v kontraste s oblohou posiatou jasnými hviezdami, hlboko dolu spod mesta vytekala tmavá, široká stuha rieky. Tu i tam ako jej skromná ozdoba blikala stabilná bója alebo sa nečujne posúvali modré a červené obrysové svetlá osamelých lodí.

– Krásny pohľad, – povedala Sandra potichu, – a je tu aj také majestátne ticho. Nikdy som tu nebola o tomto čase.

– Ruky hore! – zručal drsný chlapský hlas spoza ozdobných kríkov. – Ani sa nepohnite!

Oboch nás oslepilo ostré svetlo.

– Legitimujte sa! – ozval sa povel a z prítmnia vystúpili dvaja esenbáci.

Odovzdali sme im občianske preukazy.

Pekáriková Alexandra. Šablica Peter – preslabikoval mladý nadpráporčík VB meno a potom nadiktoval jej a moje osobné údaje. Druhý esenbák, hodnosťou staršina, si ich zapísal do služobného notesa.

– Smiem vedieť, čo sa deje? – ohradil som sa.

– To sa deje, že sem chodíte trtkat! – oboril sa na mňa staršina.

– A ráno hroby sovietskych hrdinov sú posiate prezervatívami! Kto to tu má po vás upratať? – dodal nadpráporčík.

– Nejde o to, kto má kondómy zbierať, ale čo si tí padlí hrdinovia o nás pomyslia?! – opravil ho staršina a vrátil nám občianske preukazy.

– Toto osočovanie vám príde draho! Obrátim sa so sťažnosťou na prezidentskú kanceláriu!! – zaútočila na nich Sandra, ktorá sa prvá spamätala zo šoku.

– Môžete aj na lampáreň! – odsekol jej staršina.

Esenbáci zhasli svoje príručné reflektory a schovali sa nazad do krovia a my, urazení a ponížení, ostali sme stáť na kraji vojenského cintorína.

A potom odrazu, obaja a v rovnakej chvíli, sme sa vrhli jeden na druhého a začali sme sa zúrivo bozkávať. Nijaká vášeň v tom nebola, predvádzali sme sa natruc a dávali sme uniformovaným mátoham najavo, že aj tak si robíme, čo chceme.

– Tupci primitívni! – uľavila si Sandra, keď sme už boli zo Slavína preč.

Lenivo, z nohy na nohu blížili sme sa k internátu. Kráčali sme mlčky.

– Je pekný vlahý večer, – prerušil som našu mlkvotu.

– Pekný, – prikývla.

– Nečudo, že tí poliši si mysleli, že sa chceme milovať, – poznamenal som.

– Veď ja by som si aj bola dala povedať – ozvala sa po chvíli nesmelou.

Nebolo mi treba veľa vravieť, na najbližšej lavičke sme sa pomilovali.

Sandrine ústa a jazyk mi až tak nič nevraveli.

Sandrine prsia a štíhly driek, prakticky nulové brucho a pevné, oblé dievčenské stehná, tie už boli o inom.

Určite nebola majsterka Slovenska v milovaní. A to ani dorastenecká. Snažila sa však, musím jej uznať, ako vedela a zo všetkých síl, ale milovali sme sa tak, ako keby sme chodili každý do inej tanečnej školy.

A potom v slabom svetle vchodovej lampy sme sa súrodenecky bozkali a povedali si:

– Servus. Dobrú noc.

Ona vošla do internátu a ja som sa pobral domov.

Po Slavíne

Naše nočné intermezzo na Slavíne malo pokračovanie. Na naše školy prišli z VB úradné oznámenia.

Na VŠMU z priestupku, ktorý sa na Slavíne nekonal, nerobili vedu a Sašenke, ako som sa dozvedel neskôr, sa ani vlas na hlave neskrivil.

Ja som dopadol horšie. Predvolali ma na fakultný výbor SZM a oznámili mi, že takého bezcharakterného jednotlivca zväzacky kolektív nechce mať vo svojom strede a že fakultný výbor SZM dáva dekanovi návrh na moje vylúčenie zo štúdia.

Sprvu som si myslel, že kolegovia si robia zo mňa prču.

– Súdruhovia, – bránil som sa, – ale veď ja som sa ničoho nedopustil.

– Ale chcel si, – naskočil do mňa predseda Fakultného výboru SZM, – obcovat! Mal si úmysel!

– Fitipaldí, – pokúsil som sa o priateľský tón, lebo veď sme sa poznali ešte z bystrického gymnázia a tam ho nik nevolal inak ako Fitipaldí, – prosím ťa, maj rozum!

– Aký rozum?! A nezabúdaj, že aj príprava na úkladnú vraždu je už trestný čin!

Po týchto jeho slovách mi svitlo, že moja situácia je vážna. Fitipaldího veľká zásadovosť mala jednoduchú a veľmi prízemnú motiváciu: opaloval som jeho frajerku bacuľatú Blaženku Lepiešovú a on sa potreboval zbaviť konkurenta. A že ostatní kolegovia pristúpili na jeho absurdnú argumentáciu, ma neprekvapovalo; Fitipaldí bol na Filozofickej fakulte členom Celozávodného výboru SZM a ako referent pre mimoškolskú činnosť rozhodoval o tom, kto kam pôjde na prázdninovú prax. A malo sa ísť do Poľska a vo výhľade bola aj NDR a Fínsko!

Naliehal som a prosil svojich spolužiakov, ktorých som mal dovedty za normálnych ľudí, aby mali rozum a zľutovanie so

mnou. Tí si však prsty páliť nechceli a všetko nechávali na predsedu a ten sa vyžíval vo svojej dôležitosti. Naveľa, naveľa ponúkol mi riešenie:

– Keď tak veľmi chceš študovať a my ťa medzi sebou nechceme, tak si choď niekam inam. Povedzme na hnojárinu do Prahy, tam nemajú naplnenú kvótu a práve robia u nás nábor.

– Chcel som robiť literatúru, nie hnojárinu! – zaúpel som.

– Anglosaskú literatúru! To sú tiež pekné sračky, duchovný hnoj. Fitipaldiho silený humor mi šiel na nervy, no nevedel som, ako mu mám čeliť.

– Dáme ti odporúčanie a choď si študovať do Prahy!!

Súhlasil som; nič iné mi neostávalo.

V Prahe

Štúdium na hnojárine bolo pre mňa nezázrivé.

Na hnojárine veľa žien v tom čase neštudovalo; v každom ročníku sa našli iba 3 – 4. Po Prahe sa však preosievali mraky krásnych báb, a zvláštne, so žiadnou z nich som trvalejší vzťah nenadviazal. Ťažko povedať prečo, hoci moji fakultní kolegovia si mysleli pravý opak.

Praha mala jednu obrovskú výhodu. Po kultúrnej stránke to bolo super mesto. Tu i tam zašiel som aj na koncert alebo na výstavu, ale zamiloval som si divadlo. Každý týždeň som si dal do tela aspoň jedno predstavenie. Národné, Realistické, E. F. Buriana, Rokoko a najmä Semafor! Panebože, čo to boli za predstavenia! Z mojej strany to nebol len číro-čistý záujem o dramatické umenie. Motivovala ma obava, že zapadnem kdesi na JRD a že už do smrti nebudem mať šancu vidieť poriadne divadlo.

Bratislava bola pre mňa väčšia srdcovka než Praha. Zakaždým, keď som sa vracal domov, aspoň na pol dňa som sa zastavil v Bratislave.

Poprechádzal som sa po Michalskej, nazrel do Univerzitnej knižnice, sadol som si s bývalými spolužiakmi do Mamuta na pivo, alebo som si dal s niektorým chalanom od nás z Brezna dve deci vína v Drevenej dedine alebo dakde pod viechou a – mal som srdce na mieste.

Raz som vo vestibule bratislavskej Hlavnej stanice stretol Sašu. Náhodou cestovala tým istým vlakom čo ja, ona do Banskej Bystrice a ja domov, do Brezna. V kupé sme boli sami a pospomínali sme kadečo – aj na našu nočnú prechádzku a na zastávku na Slavíne prišla reč.

Bola zhovorčivá, driečna a jej oči mi pripadali veľké a krásne. Upozornila ma, že jej spolužiačky ju prekrstili na Lexiu, ale že ja aby som ju volal Sandra. Vypýtal som si kontakt na ňu, pár razy som sa jej z Prahy ohlásil a potom sme už cestovali na stredné Slovensko zakaždým spolu.

A pre úplnosť musím poznamenať, že vtedy, keď po vyše poldruharočnom odstupe so Sandrou som sa znova miloval. Vedela sa bozkávať oveľa lepšie a to našu komunikáciu podstatne zjednodušilo.

Po promócií

S Božou pomocou som v Prahe doštudoval, vrátil som sa domov a skúšal som si niekde nablízku nájsť zamestnanie. V Stredoslovenskom kraji si nebolo z čoho vyberať. Jediné, na čo som natrafil, bolo miesto v združenom JRD Tri lúčky. Odchádzal im do dôchodku zootechnik a nemali za neho náhradu. Nebolo to bohviečo. Družstvo síce ako-tak prosperovalo, ale nástupný plat bol poslabší. Jedinou výhodou bolo ubytovanie. V Hájnikoch, v ich novej družstevnej bytovke, dávali mi jednoizbový byt s tým, že keby som bol ženatý, našiel by sa pre mňa rodinný dom v radovej zástavbe. Družstevný s možnosťou neskoršieho odkúpenia.

Bývať v Hájnikoch je nadštandard, uvažoval som, je to skoro to isté ako bývať v kúpeľoch hore na Sliachi. S bývaním v paneláku kdesi na Fončorde alebo v Neresnici sa to nedalo porovnať.

Pozval som Sandru na večeru do Luxoru a hovorím jej:

– Triať sa mi rodinný dom. Čo keby sme sa vzali?

– No záleží na tom, ako to myslíš. Ak vážne, musíš si kľaknúť a povedať mi to na kolenách.

Kľakol som si hneď tam, v Luxore, a povedal som jej, že si ju chcem zobrať za ženu.

– V zásade nie som proti, – povedala a dodala: – Ale musím ťa ešte upozorniť, že ja viem byť zlá!

V živote som nepočul, že by dáka baba niekoho vystríhala, keď ju dotyčný požiada o ruku, že vie byť aj zlá. Zlá? Možno je k sebe príliš sebakritická. Možno sa štylizuje, ale najskôr to má vyčítané z literatúry a robí sa zaujímavou, vravel som si v duchu a ani na moment som nepripustil, žeby to mohla byť pravda.

– Ja tiež nie som anjel! – povedal som.

Povedala, že v takom prípade je to okej.

O mesiac, tesne po jej promóciách, sme sa vzali.

Prekvapení priateľa

Tieto podrobnosti uvádzam a ďalšie ešte uvediem najmä preto, lebo vás moja svadba dosť šokovala. Najmenej, ak sa ešte pamätáte, Miňa Sadloňa, s ktorým sme sa od detstva priatelili. Miňo sucho poznamenal, že som sa zase prejavil ako svojská osobnosť. Nie zložitá, ale zložená z dvoch princípov, ktoré vraj mám zakliate už vo svojom mene.

– Peter je skala a Šablica je šabl'a. Šabl'a sa o skalu otupí a šabl'a sa o skalu aj ostrí, – vyhlásil Miňo vtedy v bare hotela Partizán na mojej mládeneckej rozlúčke.

Fijam, ktorý poznal Sandru zo školy, povedal:

– Alexandra Pekáriková je kompozitum zo zlata. Polovicou svojho JA je umenovedkyňa. Je schopná vecnej reflexie a vie logicky uvažovať. Druhou polovicou je však bláznivou umelkyňou a keď hovorím bláznivou, myslím tým, že je nevypočítateľná ako každá herečka.

– Ktorou polovicou aká, – podpichol ho Milan Sumec, – hornou či dolnou?

– Povedz Peťovi rovno, že aká je! – zastarel sa Žuffa.

– Také niečo by som si mu v živote nedovolil povedať! – spätil sa Fijam, ale potom opatrne, a dnes sa mi vidí, že aj dvojzmyselne, dodal: – V tom musí mať jasno on sám!

– Také kompozitum, o akom hovorí Fijam, pre manželstvo nie je celkom ideálne, – kuvikal Kimi-Raz-Darmo, novopečený absolvent psychológie. – Peter sa spolieha, a nerozumiem na základe